

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J.**, bývajúceho v B., proti žalovanej **S.**, za ktorú koná M., so sídlom v B., **o náhradu škody a nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16 C 198/2012, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29.novembra 2013 sp. zn. 4 Co 625/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením z 15. októbra 2013, č.k. 16 C 198/2012-65 v spojení s opravným uznesením z 25. októbra 2013, č.k. 16 C 198/2012-70 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania vo výške 20 Eur s tým, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 29. novembra 2013 sp. zn. 4 Co 625/2013 na odvolanie žalobcu napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že postup súdu prvého stupňa pri vyberaní súdneho poplatku nebol v rozpore so zákonom. V danom prípade nejde o postup v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), ale o vydanie uznesenia o poplatkovej povinnosti pod následkom jeho vymáhania v štádiu konania, keď o návrhu na začatie konania bolo už meritórne rozhodnuté. Vychádzajúc z ustanovenia § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch (a contrario) dospel k záveru, že súd prvého stupňa bol v danej veci oprávnený vyrubiť súdny poplatok, keďže doposiaľ neuplynuli tri roky od splatnosti

poplatku ku dňu podania poplatkového úkonu (k 23.10. 2012). Považoval preto rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Uviedol, že súd prvého stupňa pri vyberaní súdneho poplatku nepostupoval spôsobom, ktorý ustanovuje zákon o súdnych poplatkoch v § 10 ods. 1, ale zvolil postup, ktorý nemá oporu v zákone. Správnosť postupu súdu prvého stupňa zákonne neodôvodnil ani odvolací súd, keďže ustanovenie § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch obsahuje iba lehotu, po uplynutí ktorej nemožno poplatok vyrubiť. Podľa dovolateľa tým došlo k porušeniu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Navrhol preto rozhodnutie odvolacieho súdu pre jeho nezákonnosť v celom rozsahu zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31.12.2014, ktoré znenie je potrebné na vec vzťahovať, je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade je dovolanie podané proti potvrdzujúcemu uzneseniu, v ktorom odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie prípustné. Nejde ani o potvrdzujúce uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade

cudzozemského rozhodnutia a ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Prípustnosť dovolania preto podľa § 239 O. s. p. neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, či riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Žalobca v dovolaní vady uvedené v tomto ustanovení výslovne nenamietal a ani dovolací súd nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom trpelo niektorou z nich. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je.

Pokiaľ dovolateľ namietal nezákonnosť postupu konajúcich súdov treba uviesť, že v zmysle zákona o súdnych poplatkoch platí základná zásada, podľa ktorej vo veciach poplatkov rozhoduje orgán, ktorý je oprávnený poplatkový úkon vykonať, pričom v súdnom konaní je týmto orgánom predovšetkým súd prvého stupňa (§ 12 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch). Súd vo veciach poplatkov rozhoduje vždy uznesením, pričom vyrubiť poplatok možno v lehote uvedenej v § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Zákon o súdnych poplatkoch teda umožňuje súdu rozhodnúť o vyrubení súdneho poplatku alebo jeho doplatku aj v prípade nevyzvania poplatníka na zaplatenie poplatku splatného podaním návrhu na začatie konania (§ 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkov). Súd tak však musí urobiť v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote.

Ak preto v danej veci súd prvého stupňa vydal uznesenie, ktorým vyrubil žalobcovi súdny poplatok za návrh v sume 20 eur v lehote stanovenej v § 13 ods. 1 zákona o súdnych

poplatkoch (dovolateľ v dovolaní správnosť výšky súdneho poplatku a ani nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nenamietal) a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil, ide o rozhodnutia o poplatkovej povinnosti, ktoré je potrebné považovať za správne, vydané v súlade so zákonom.

Pre úplnosť treba dodať, že nezaplatením súdneho poplatku tu nedochádza k zastaveniu súdneho konania, z ktorého dôvodu nejde o postup, ktorým sa odníma účastníkovi konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a to ani v prípade, ak súd vydá nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti. Tieto prípady rieši zákon o súdnych poplatkoch osobitne v ustanovení § 12 ods. 3, §13 ods. 3 v spojení s § 11.

Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.

O trovách dovolacieho konania najvyšší súd nerozhodol, lebo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí a konanie doposiaľ v merite veci právoplatne skončené nebolo.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2015

JUDr. Ivan Machyniak, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková

